

# Bez peněz do kostela nelez

LEŇKA PROCHÁZKOVÁ

**Z**a předchozího režimu u nás žebráci prý nebyvali, dnes je to svobodné podnikání jako každé jiné. Žebrota je ovšem nezdaněná, neboť provozuje svou živnost ve jménu Ježíše Krista na rtech, případně na papírku, jsou-li podnikatelé cizozemci. Někteří nepotřebují ani to zaklínadlo. Sedí-li jednohohý muž ve vetších hadrech před Komerční bankou, je pánem situace. Takový výběrčí může i podrímovat, jeho vklad v misce se úročí až do zavrácích hodin. Žebráci, podnikající v mezidvoří kostelů, mají méně početnou a méně majetnou klientelu, ale zase na ně nefučí a neobtěžuje je městský hluk. Ti svědomitější se tiše modlí, nebo mají aspoň zkrhle sepnuté ruce. Otrlejší si klidně zacpou uši walkmannem a v zubech žmoulají žvejkačku místo pokorných diků. Ale kdo jsem já, abych mohla soudit.

Nepravidelný návštěvník kostela (občasník) zavítá do jeho útěšné intimity buď z radosti, nebo ze žalu. Takový je připraven žebračka obdarovat, protože to patří k výjimečnosti té chvíle, k rituálu. Občasníka postřehne žebřák - profesionál už z dálky, stihne zaujmout pózu, nasadit výraz a s výsledkem jsou spokojeny obě strany (i ten na kříži, pokud přihlíží).

**S**kutečný chudák se často stydí tahat svou nouzi do kostela. Případá mu nedůstojné obtěžovat neznámé bližní, když jeho nejbližší (po přeslici i po meči) zapomínají na péči. A tak se snaží pomoci si sám. Jako ta bělovlasá paní, co rozprostřela na lavičce v parku tři vyžehlené starožitně zalátané utěrky a nabízela je po pěti korunách. Co musela překonat, aby udělala tohle, a co bude prodávat zítra? Ale kdo jsem já, abych hodnotila sociální politiku dnešního státu. Ostatně, v tom věřejším by ji zatklí pro pokoutní prodej.

Je advent, vraťme se do chrámu. V postranní kapli po ránu klečela mladá žena ve starém kožíšku. Přišla sem se svým žalem a ten byl hluboký. Nevní-mala, že se u ní zastavil žebřák - bezdomovec, modlila se. Muž netrpělivě přeshlapoval, pokašlával a nakonec tu ignorantku zatahal za rukáv. Když nepřítomně otočila hlavu, nastrčil jí před oči papírek s umaštěnou formulkou ve jménu Ježíše Krista. Žena nebyla ve stavu na rozmluvu, a tak jen předvedla, že nemá kabelku a v kapse jen kapesník. Muž neuvěřil, neodstoupil, nadával. To už i ostatní, dříve zinkasovaní bližní, vyrušeně zvedali hlavy. Žena zrudla, ustala a v náhlém vnuknutí poslala pacholka k čertu. Pak rozhodným krokem odešla řešit své problémy.

Nezaslechla už, že ji ten chlap proklel. Nenávist olízla oltář sirným plamenem. O dlažbu cinkly dva hřeby. Ježíš si zacpal uši walkmannem.